

DESIRE®

A romantic scene in a kitchen. A man with dark hair and a light beard, wearing an open white shirt and dark trousers, is kissing a woman on the cheek. The woman has her hair in a bun and is wearing a red dress. They are in a modern kitchen with white cabinets and a countertop. The lighting is warm and intimate.

Karen Boothová
Sladké usmiřování

 HARLEQUIN®

KAREN BOOTHOVÁ

SLADKÉ USMIŘOVÁNÍ

PŘEKLAD

JANA KLIMEŠOVÁ

Milá čtenářko,

když otevřete zářijové knížky, setkáte se s ambiciózními muži, kteří jsou připraveni pro pracovní úspěch udělat vše a přinést snad každou myslitelnou oběť. Samozřejmě v takovém enormním nasazení není na nějaké vztahy a romantiku nejen čas, ale ani pomyšlení. Mohlo by se tedy lehce stát, že naši hrdinové nerozeznají hlas osudu, který jim přivede do cesty dočasné rozptýlení v podobě neodolatelného protějšku. Naštěstí, jak dobře víte, v mých příbězích má láska vždycky šanci a dobrý konec je zaručen.

S láskou

Váš Harlequin

Karen Boothová

SLADKÉ USMIŘOVÁNÍ

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
A Bet with Benefits

První vydání:
Harlequin Books, 2019

Překlad:
Jana Klimešová

Odpovědný redaktor:
Bohdana Hyřhová

© 2019 by Karen Booth
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2020

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Desire DUO jsou ochranné známky, jejichž
vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na
základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

HarperCollins Polska sp. z o.o.
02–516 Warszawa, ul. Starościeńska 1B lokal 24–25

Elektronické formáty: Woblink, Poland

ISBN 978-83-276-5169-3 (EPUB)
ISBN 978-83-276-5170-9 (MOBI)
ISBN 978-83-276-5171-6 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Pro způsob, jakým v poslední době Mindy Edenová pracovala, by se měl vynalézt nový výraz. Dny měla rozdělené mezi svou pozici obchodní ředitelky v rodinném podniku, řetězci obchodních domů Eden's, a svou roli zakladatelky malé firmy na vizitky, blahopřání a pozvánky, *By Minvitation Only*, ve zkratce BMO. Pod Mindiným vedením Eden's začaly po delší době, kdy se potácely nad propastí, konečně vzkvétat, a také BMO a její aktivity se obrovskou rychlostí rozrůstaly. Peníze se jen hrnuly, seznam priorit měla dlouhý jako svou ruku a spala asi tak čtyři hodiny denně. A každou minutu této divoké jízdy z celé duše milovala. Teď nebyl čas na to, aby zpomalila.

Usadila se na zadním sedadle svého vozu a pokynula řidiči, že mohou vyrazit do sídla Eden's. Vtom jí zazvonil telefon. Tento telefonát od Matthewa Hawkinse, kterého najala jako manažera své firmy, zatímco pomáhala svým sestrám dostat Eden's zase pevně na nohy, už netrpělivě očekávala. „Matthewe, máš pro mě nějaké novinky?“

„Mám, ale nejsou takové, v jaké jsme doufali,“ ozvalo se na druhém konci.

„Budu hádat. Chtějí víc peněz,“ pronesla Mindy rezignovaně. V zastoupení BMO zrovna udělala finanční nabídku na koupi nádherného starého

obchodu v New Jersey. *Mercer Building*. Byl to obrovský prostor a její firmě by nesmírně prospělo, kdyby se tam mohla se vším všudy nastěhovat pod jednu střechu. Všechny operace by mohly probíhat hladčeji a rychleji, nehledě k tomu, že by mohli dál expandovat. V neposlední řadě by bylo příjemné chodit do práce do tak nádherné budovy, která má ducha.

„Kéž by to bylo tak jednoduché. Ta budova už není na trhu. Byla prodána,“ opravil ji Matthew bezvýrazně.

„Co tím chceš říct? Předpokládala jsem, že to máš pevně v rukou. Říkal jsi mi, že ta smlouva je hotová věc,“ nechápala Mindy.

„Mám bohužel takový pocit, že se do celé záležitosti nepříjemně zapletl tvůj soukromý život. Tvůj milostný soukromý život,“ dodal Matthew nejistě.

Mindy se skoro Matthewa zeptala, jestli přišel o rozum. Vždyť žádný milostný život nevedla. A nějakého společenského života si taky příliš neužívala. Kromě času, který trávila v Eden's se svými sestrami Sophií a Emmou, neměla ani minutu volnou na to, aby si vyšla jen tak někam za zábavou. „Má to být od tebe pokus o nějaký podpásový vtípek?“

„Je za tím tvůj bývalý. Sam Blackwell. To on koupil tu budovu rovnou nám pod nosem,“ ujasnil jí Matthew.

Mindy máloco vyrazilo dech. Měla talent na předvádění problémů a skoro vždycky byla o krok před nimi. Ale tohle nečekala. Ani náhodou. Sam byl pryč z jejího života už plných pět měsíců od toho hrozného rána, kdy se s ním rozešla a vyhodila ho ze svého bytu. Věděla, že na jejich poslední rozhovor nikdy nezapomene: *Jestli mi řekneš, abych odešel, už se nevrátím. Nikdy. – Moje sestry mě potřebují víc, než já potřebuju tebe. – Ať je po tvém, Min. Hodně štěstí*

s tou tvojí nefunkční rodinou. Mindy se se Samem rozešla už několikrát a on si k ní vždycky nějakým způsobem našel cestu zpět. Tentokrát to bylo jinak. Nejen, že o něm nebylo ani slyšet, ale ještě k tomu se vrhl na zkoumání zelenějších pastvin. Bulvární fotografové pravidelně uveřejňovali jeho snímky s nádhernými ženami, naposledy to byla Valerie Cash, bývalá modelka, která se po ukončení kariéry dala na dráhu vydavatelky módního časopisu. Mindy jeho chování nenesla příliš lehce. Nešlo jí do hlavy, proč se tentokrát už nepokusil o návrat. Bylo samozřejmě možné, že jí konečně uvěřil. Vždyť to, že pro ni není vhodný, mu opakovala už mnohokrát.

„Mindy? Jsi tam?“ ozval se Matthew. „Sam Blackwell. Tvůj bývalý partner.“

„Nikdy nebyl můj *partner*.“ Sam by nikdy nedovolil, aby mu dala takovou nálepku. Nebyl na to ten pravý typ – to byla jeho slova, ne její.

„Podívej se, mně osobně je úplně jedno, jakou roli měl ve tvém životě,“ opáčil Matthew trochu netrpělivě. „Jde mi jen o to, že za této situace musíme začít hledat něco jiného. Možná bychom mohli stavět? Můžu si začít domlouvat schůzky s architekty a mrknout se na nějaké pozemky na prodej.“

Tak to ne. Jestli bylo něco jisté, pak to, že se Mindy Merceru tak lehce nevzdá. „Zbláznil ses? Kdybychom měli stavět, trvalo by to s velikým štěstím minimálně rok a půl. Tolik času nemáme. A upřímně řečeno, jsem trochu v šoku, že něco takového vůbec navrhuješ. Takové zpoždění by zničilo všechno, co jsem vybudovala.“

Matthew si odkašlal. „Při vší úctě, Mindy... musím tě upozornit, že od doby, co jsem ve tvé firmě, jsem toho vybudoval taky dost i já sám. Taky mám v BMO velké investice.“

Mindy ztuhla a na místě se rozhodla, že už se nebude s Matthewem dohadovat. Není možné, aby se v jednom kuse kousala do jazyka, aby se toho chlapa náhodou něčím nedotkla. BMO je její firma, ne Matthewova. A on se musí začít podle toho chovat. „Dám to do pořádku,“ pronesla stroze. „Dokud ti nedám další pokyny, nic dalšího nepodnikej.“

„Ale jak to chceš dát do pořádku?“ vyjel Matthew. „Ta budova je prodaná! Pokud se pokusíme odkoupit ji od Blackwella, vydře z nás každou penny.“

Mindy se zhluboka nadechla. Matthew byl vynikající organizátor, ale nebyl průbojný. Ona byla naopak velice zběhlá v umění získat od Sama Blackwella přesně to, co chce. Ne, že by byla úplná expertka, samozřejmě už s ním i párkrát pohořela, to si musela přiznat. Ale rozhodně znala pár triků. „Nech mě to zařídit. Dám ti vědět, jak to jde.“

„Čistě technicky jde ale o moji práci,“ namítl Matthew.

A čistě technicky tě můžu vyhodit. „BMO je moje firma. Tahle záležitost může ovlivnit celou naši budoucnost. Chci, aby se to vyřešilo co nejrychleji, a vím, jak se Samem mám jednat.“

„Tak hodně štěstí. Řekl bych, že ho budeš potřebovat,“ odfrkl si Matthew.

Tak ti teda pěkně děkuju za důvěru. „Sbohem, Matthewe.“ Mindy se naklonila, aby promluvila s Clayem, svým řidičem. „Změna plánů. Musíme se ještě zastavit na dvou místech. Na Osmnácté a na Desáté avenue. Je to na severu.“

„Až za šedesátým pierem, slečno Edenová?“

„Až za ním. Ano.“ Mindy se opřela, hleděla z okénka a vědomě se snažila uvolnit čelisti a ramena. Posledních pět měsíců přemýšlela nad tím, jestli Sam Blackwell zase najde cestu do jejího života.

A teď nemá jinou možnost než vpadnout do toho jeho. Byla rozhodnutá nedovolit mu, aby jí z dálky působil problémy, tahal zpoza opony za nitky a vytvářel chaos. Teď mu to musí říct pěkně zpřímá.

„Nepotrvá to víc než patnáct minut,“ řekla Clayovi, když zastavil před Samovou kancelářskou budovou.

„Jasně. Někam se postavím na blikačky a počkám,“ zvedl na ni Clay zdvižený palec.

Mindy vystoupila z vozu a nadechla se svěžího říjnového vzduchu, který jí nějakým způsobem dokázal dodat trochu sebedůvěry. Pak vešla dovnitř a sluneční brýle si posunula nad čelo. Před výtahy nestál žádný vrátný, takže jen prošla kolem skleněné kukaně, kde seděla ochranka. Nikdo neřekl ani slovo. Mindy se už dávno naučila, že když se člověk chová, jako by přesně věděl, kam jde, nikdo se ho na nic nezeptá. Nechtěla poskytnout Samovi ani minutu na to, aby se připravil na její příchod. Rychle prolétla seznam firem a stiskla tlačítko sedmého poschodí. Ve výtahu byla sama, takže zhluboka vydechla a rozhodla se, že k sobě pronese krátkou řeč: „Zvládneš to. Sam Blackwell ti už neublíží. Osobně, ani profesionálně.“

Když cinkl zvonek a dveře se otevřely, Mindy hleděla přímo na recepční, krásnou ženu, kterou neznala. Za ní se tyčila naleštěná černá stěna, na níž byla vyrytá a chromem vyložená písmena *S. Blackwell Enterprises*. Nábytek byl lesklý, minimalisticky moderní. Nikde neležel ani kousek papíru. „Mohu vám pomoci?“ zeptala se jí recepční chladně.

„Jsem Mindy Edenová a jdu za Samem.“

„Očekává vás?“ zvedla recepční obočí.

Na okamžik Mindy zvažovala, že odpoví upřímně a pravdivě, ale na druhé straně si uvědomila, že Sam ji za těchto okolností očekávat prostě musí. Určitě

nekoupil ten dům přímo jí pod nosem a nečekal, že nijak nezareaguje. „Ano. Očekává mě.“

Recepční zvedla telefon, a zatímco mluvila se Samem, měřila si po očku Mindy. „Ano, pane. Jistě, pane Blackwelle. Samozřejmě,“ řekla, než zavěsila. „Hned pro vás přijde.“

Mindy přecházela po prostoru recepcce celou věčnost, tak jí to aspoň připadalo. Chodila sem a tam, jen sednout si nechtěla. Měla v sobě příliš mnoho úzkosti a neklidu. Vědomí, že za chvíli uvidí Sama, ji znervózňovalo. Musí ho přemoci, dnes musí získat přesně to, co chce. Byla rozhodnutá nepřipustit, aby ji takhle kontroloval.

Skoro se jí podařilo přesvědčit o tom sebe samu, dokud se v recepci neobjevilo sto devadesát centimetrů pohledného a sexy Sama Blackwella. „Mindy,“ pozdravil ji tiše hlubokým hlasem. Ten zvuk jí rezonoval celým tělem. Bylo to, jako by s ní něžně zatřásl před probuzením, což Sam udělal nesčetněkrát. Většinou se pak svým štíhlým tělem přitiskl k tomu jejímu. Sam byl vždycky nenasytný. Vždycky chtěl víc... všeho. Vůbec by nedokázala vyjádřit, jak je pohledný a přitažlivý. Měl na sobě černé kalhoty a tmavěšedou košili bez kravaty. Rukávy měl vyhrnuté skoro až k loktům, takže viděla jeho předloktí a na jednom z nich stříbrné rolexky. Havraní vlasy měl trochu rozčuchané a skoro nespravedlivě mu to slušelo. „Říkal jsem si, kdy se ukážeš.“

K čertu s ním. Takže to plánoval. Vylákal ji sem tím, že koupil Mercer a ona jeho návnadu spolkla. Možná vážně měla nechat Matthewa, aby se s tím vypořádal on. Na takové myšlenky bylo ale už teď pozdě. Musí zůstat silná a sebevědomá. Nesmí dovolit, aby ji Sam vyvedl z míry. „Potřebuju jen čtvrt hodinku. Ve tvé kanceláři.“

„To zní jako daleko příjemnější činnost než to, na čem jsem zrovna pracoval.“ Vytáhl obočí a koutky úst se mu začaly mikroskopicky zvedat do úsměvu.

Mindy se v duchu proklela za to, že myslí přesně na to, na co myslí on. Patnáct minut je dost dlouhá doba na to, aby si mohli provádět spoustu sexy věcí. „Pokud se mi podaří, co chci, bude to příjemné jen pro mě.“

„To jsem už měl horší nabídky,“ poznamenal Sam a pokynul Mindy, aby vykročila. Když kolem něj prošla, následoval ji. „Poslední dveře vpravo.“

„Vzpomínám si.“ Mindy šla jako první a snažila se nevnímat opojný efekt, který na ni měla ta prostá skutečnost, že dýchá stejný vzduch jako Sam Blackwell... vzduch, který po něm voněl. Doufala, že v sobě najde sílu ho přemoci a dostat z něj Mercer, přičemž uchová svou hrdost a srdce nedotčeny.

Sam měl na většinu věcí utvořené pevné názory, nebyl si ale jistý, co cítit ohledně skutečnosti, že se v jeho kanceláři objevila Mindy Edenová. Soudě podle svírání kdesi v hrudníku, které začalo v okamžiku, kdy ji uviděl, mu musela chybět. Když šel za ní chodbou, cítil i tlak v klíně. To znamená, že přinejmenším mu chybělo její tělo. Každá její křivka. On ale už Mindy nevěřil. Už ne. Když člověk dostane třikrát kopačky, nakonec se poučí.

„Co pro tebe můžu udělat?“ zeptal se Sam a zavřel za sebou dveře.

Mindy si odložila tašku do jednoho z křesel. „Doufala jsem, že jsme se už dostali za silové hry, Same.“

„Jestli to tak je, pak jen proto, že je nehraju. Upřímně nemám vůbec ponětí, proč tady jsi.“ Obešel stůl, ale než si sedl, pokynul jí. „Sedni si.“

Mindy potřásla hlavou a její rusé vlasy se jí rozhoupaly kolem ramen. Zpod černého upnutého saka

jí vykukovalo něco černého a krajkového. Líbilo se mu, že pracuje v módním průmyslu, takže se umí dokonale oblékat. „Nezdržím se. Jsem tady jen kvůli Merceru. Vždyť víš, ta historická budova v New Jersey, kterou jsem se chystala koupit. Tys mi ji sebral, snažíš se narušit moje podnikání.“

„Sice jsem ji koupil, ale ta koupě neměla určitě nic společného s tvým podnikáním.“

Mindy našpulila nevěřičně rty. „Tak s čím? Byl to nějaký tvůj pokus dát se se mnou zase dohromady?“

Páni. Tak tohle nečekal. „To si vážně myslíš?“ Obešel stůl a postavil se těsně k ní, dost blízko na to, že cítil její parfém a viděl nádhernou strukturu její pleti. Jeho mysl a tělo se pustily do nelítostného boje. Nedalo se vůbec odhadnout, kdo z nich vyhraje, zda touha držet se od ní dál, nebo touha sevřít ji v objetí. „Pět měsíců o sobě nedáš vůbec vědět, a teď si myslíš, že mě najednou přepadl takový záchvat náklonnosti, že vymyslím složitý plán, abych tě vlákal k sobě do kanceláře? Věř mi, Mindy. Kdybych se s tebou chtěl setkat, zavolał bych ti. Telefonem. A pozval bych tě na schůzku.“

Mindy si založila ruce na hrudníku. „Je pro mě těžké uvěřit, že nemáš něco za lubem. Není moje vina, že tě podezírám, víš? Protože tohle děláš v jednom kuse. Vměšuješ se do věcí. Do záležitostí Eden's ses vměšoval dost drsně.“

Kdyby jen tak Mindy chápala, že to, co ona vnímala jako vměšování, bral on jako dobrou službu. „Nejsem takový intrikán, Mindy, ať si už o mně myslíš cokoli. A tu koupi jsem rozhodně neuskutečnil proto, abych ti něco vyfoukl pod nosem. Stejně nechápu, proč by tu nemovitost vůbec Eden's chtěl získat. Máte velké prostory na Manhattanu, klidně byste si tam mohli postavit loď.“

„Nebyla pro Eden's, ale pro BMO. Pro moji firmu. Potřebujeme najít jeden velký prostor pro všechny činnosti. To, že máme všechno roztráštěné na více místech, nám kazí obchody.“

Tak to bylo něco jiného. BMO bylo Mindino dítě, ale ona ho musela zanechat v rukou jiných lidí. Našla si nějaký způsob, jak se vymanit ze svých povinností v Eden's? Proto si dopřála čas na to, aby se téhle záležitosti věnovala osobně? „Myslel jsem si, že jsi předala otěže ve své firmě obchodnímu řediteli.“

„Pořád jsem v denním kontaktu se vším, co se tam děje. Nehodlám pustit otěže z rukou.“

V té chvíli by Sam nejraději Mindy pohladil po vlasech, ale raději svou touhu potlačil. „Chápu. Mám to stejně.“

„Už zbývá jen něco málo přes rok, pak splním své závazky vůči Eden's a můžu odtamtud vypadnout. S BMO nepřestanu,“ dodala.

Vždycky obdivoval Mindino odhodlání. Když něco chtěla, hned tak něco ji neodradilo. To byla vlastně i součást toho, proč s ní byl tak rád – snažil se ji rozptýlit. „Jak ti teda můžu pomoci? Chceš po mně, abych ti pomohl s hledáním jiné nemovitosti?“

„Ne. Chci, abys mi *Mercer Building* prodal.“

Ustoupil, opřel se o stůl a natáhl nohy a promnul si mezi prsty spodní ret. Možná, že by jí mohl ten dům prodat, protože Mindy byla jeho klíčem k možnosti navštívit událost, kam by se jinak zcela jistě nedostal. Událost, u níž chtěl a potřeboval být. „Chci něco na oplátku.“ Nechtěl být chtivý, ale taky se nechtěl chovat jako hlupák. Proč by měl Mindy dělat laskavosti? Z dobroty srdce? Vyvála před nedávnem jeho srdce v prachu a ještě ho prošlápla jehlovým podpatkem. Nedluží jí vůbec nic.

„Hromadu peněz?“

„Ne. Pozvánku na svatbu tvé sestry.“

Mindy se na něj užasle zadívala. „Ta bude za týden. Pozvánky už jsou dávno uzavřené. Kromě toho... proč bys vůbec chtěl chodit na Sophiinu svatbu? Polovina jejích hostů tě nemá ráda.“

Sam nebyl urážlivý, ale tahle poznámka se mu neposlouchala snadno. „Vypadal bych druhořadě, kdybych nenavštívil nejdůležitější společenskou událost roku.“

„Odkdy dbáš na to, co si o tobě myslí lidé?“ podivila se Mindy.

„Dobrý podnikatel vždycky pečuje o svou pověst. Soustředil jsem svoje aktivity na New York a musím pevně zakotvit právě v takových společenských kruzích, abych tady byl vůbec schopen fungovat.“ To jeho sestra Isabel ho ponoukala k tomu, aby se v posledních pěti měsících přiblížil Manhattanu. Říkala mu, že nemůže svoje pocity potlačit tím, že bude obchodovat s Prahou nebo Buenos Aires nebo jinými destinacemi, které ho nalákají vidinou velkých zisků. Logika si žádala, aby se po posledním rozchodu s Mindy držel co nejdál od ní. V tomto městě nebylo možné nevšímat si a nevnímat rodinu Edenových. Nakonec ale uznal, že Isabel má pravdu. Nemůže se vyhýbat všemu tomu, co mu způsobuje bolest. I když jí měl tolik, že mu vydrží do konce života.

„Momentálně bych nemohla sehnat pozvánku ani anglické královně. Sophie celé měsíce naříká, jak je seznam pozvaných přísně limitovaný. A teď, když se celá ta událost blíží, začíná hysterčit.“

Sam okamžitě viděl řešení. Odkašlal si a připravil se na další potenciálně bolestnou odpověď. „S kým tam jdeš?“

Mindy zrůžověla, zamávala řasami a pohlédla stranou. „Nejdu s nikým. No a?“

„Nemusíš se bránit, Mindy.“ Sam musel potlačit úsměv, který se mu dral na rty. Nechtěl být tak šťastný z toho, že Mindy Edenová, jedna z nejneobvyčejnějších žen ve městě, nemá doprovod na svatbu vlastní sestry. Ale byl. „Mohl bych ti prokázat službu a zabiješ dvě mouchy jednou ranou. Dostaneš svou nemovitost a budeš mít doprovod.“

„Vážně mi ten dům prodáš, když tě vezmu na Sophiinu svatbu? Nic jiného nechceš?“

Sama překvapilo, že mu Mindy tu otázku položila. Byla to klasická chyba při vyjednávání. Nikdy nedávejte najevo, že jste překvapení, jak lacino nakupujete.

„Vezmi mě i na generálku. Na večeři, chápeš. Aby to vypadalo, že skutečně patřím do úzkého kruhu.“

„Nevím, jestli je to tak dobrý nápad,“ zapochybovala Mindy. „Oba víme, že nám to spolu jako páru moc nešlo.“

Sam pokrčil rameny a odstrčil se od stolu. I on měl o té myšlence své pochybnosti, protože si uvědomoval, jak frustrující pro něj bude trávit čas v blízkosti Mindy a nemoci se jí dotknout. Ale na svatbě Sophie a Jakea by doopravdy mohl udělat nějaké obchody. „Jak jsem řekl, nezasáhla mě žádná vlna náhlé náklonnosti k tobě. Ale myslím, že bych mohl uvažovat o tom, že si tě nechám jako dobrou kamarádku.“

Mindiny zelenomodré oči byly plné otázek, snad v nich byla i trocha zklamání. Ale to mu nevadilo. Mnohokrát ho srazila na kolena, tak jen ať vidí, jak to bolí. „Dobře. Pokud mi prodáš Mercer za to, zač jsi ho koupil, na tu svatbu tě vezmu.“

„A na generálku s večeří,“ dodal.

„Musím vymyslet, jak to sehrát se Sophií, ale dobře. I na generálku.“

„Za to, co jsem zaplatil?“ ujistil se.